

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Jeg vil bare sige, at denne lyd, efter hvad der er oplyst for mig, er noget computerstøj. Man vil prøve at finde fejlen og udbedre den.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Det, som jeg godt vil vende tilbage til efter denne korte afbrydelse, er at konstatere, at i praksis må det nu engang være sådan, at vi gør alt, hvad vi kan, for at få det tilrettelagt så godt som muligt.

Og så til hr. Torben Rechendorffs overvejelser om, hvorvidt det er at holde for meget i hånden. Selvfølgelig er det kommunalbestyrelserne selv, som kan tilrettelægge arbejdet ordentligt. Det, vi kan gøre, er at lave nogle overordnede retningslinjer for, hvordan det kan gøres, og nogle få regler for, hvordan det mindst skal gøres. Derfor synes jeg det er urimeligt at skildre det her som statens store hånd, der nu lægger sig omklamrende på kommunalbestyrelserne.

Hvis vi f.eks. tager det, der har at gøre med at skulle redegøre for servicemål, er det jo sådan, at der er en lang række kommuner, som har taget den opgave på sig, og som løser den fremragende. Jeg fik her for ganske få dage siden fra Allerød Kommune, der vistnok har en af hr. Torben Rechendorffs partifæller som borgmester, en glimrende redegørelse for kommunens servicemål. Man har trykt en handy pjece med henblik på, at folk i kommunen nu engang skal kunne forholde sig mere direkte til den politik, der er.

Og det er jo netop det, det handler om. Det handler ikke om at ville omklamre kommunerne, men om at skabe nogle lidt bedre redskaber for, at den enkelte borger får et konkret udgangspunkt for at tage stilling til, hvad der skal ske i lokalsamfundet. Og det bør vel ikke være sådan, at man skal føle sig intimideret over, at staten nu siger: Ja, vi synes faktisk, at en masse af de ting, der foregår i forvejen, er mægtig gode. Man kan sige, at så er det en slags hjælp til selvhjælp til de kommuner, som ikke har fundet ud af det endnu.

På samme måde vil jeg egentlig forholde mig til en lang række af de øvrige – lad mig bare kalde det hjælp til selvhjælp-regler, der nu lægges frem i det her lovforslag. Det er jo åbne regler, som hr. Poul Erik Dyrland også var inde på. Der er f.eks. det med arbejdstilrettelæggelsen; man siger ikke, hvordan det skal tilrettelægges, men at der skal ske en, lad mig bare kalde det

skemalægning i forhold til årets arbejde. Det synes jeg da ikke er at møve sig for langt ind, hvis nu det er det, der kan være med til, at det kommer til at fungere bedre for det enkelte kommunalbestyrelsesmedlem.

Så vil jeg kommentere nogle af de synspunkter, der har været fremme om retten til frihed. Allerede i den nuværende styrelseslov – eller under de nuværende styrelsesforhold, skal jeg måske snarere sige – fremgår det, at f.eks. offentligt ansatte jo også er underkastet visse begrænsninger. Det fremgår nemlig, at selvfølgelig kan der da være tilfælde, hvor en offentligt ansat er nødt til at blive på sit arbejde, selv om der er indkaldt til kommunalbestyrelsesmøde. Altså sådan lidt slagordsagtigt sagt er det ikke sådan, at kirurgen har ret til at lægge operationskniven, fordi han skal til økonomiudvalgsmøde.

Det, vi forsøger nu, er at skabe en ligestilling imellem offentligt ansatte og privat ansatte. Hvad er der galt ved det?

Jeg synes, det var positivt, at selv de, der er lidt afvisende eller i hvert fald meget tøvende over for at indføre sådanne regler, i hvert fald medgiver, at der er et problem, og at det problem skal vi se at finde en løsning på.

Jeg vil også godt om det sige, at egentlig havde jeg foretrukket, at der var indgået nogle aftaler imellem arbejdsmarkedets parter om dette her. Det har været forsøgt gentagne gange. Det blev også forsøgt i forbindelse med det udvalgsarbejde, jeg refererede til. Det er også forsøgt her umiddelbart før fremsættelsen af lovforslaget, og det var der heller ikke mulighed for.

Men jeg vil da godt tilkendegive den åbenhed, at hvis det under Kommunaludvalgets arbejde viser sig, at der opstår lyst til alligevel at indgå aftaler, vil jeg da synes, at det var lykkeligt, og så er jeg helt villig til at tillempe lovforslaget, så det tager højde for og respekterer en aftale, der duer til noget.

Og når jeg siger duer til noget, er det, fordi det ikke fortsat er tilstrækkeligt med hensigtserklæringer. Men i betragtning af, at der nu er en halv februar, en hel marts, en hel april og en hel maj måned for arbejdsmarkedets parter, hvis de foretrækker den løsning, så synes jeg, vi skal sige: Giv os god tid til udvalgsarbejdet, og dér kan vi så få afklaret, om der kan laves et egentligt aftalesæt, som delvis kan erstatte den lovgivning, der her lægges op til.

Så blev jeg spurgt af hr. Poul Nødgaard om efterlønsordningen, om den var generel, eller